

Patienter paa Hospitalerne, Margarine i Stedet for Smør til „Lemmerne“ paa Almindelig Hospital og sætte Sylønnen ned paa Politifunktionærernes Frakker. Københavns Kommune er dog ingen Kræmmerbod, men Administration for en Institution, hvis Grundprincip er Humanisme. Et er, at der føres en samvittighedsfuld Kontrol ved Indkøb og Forbrug, et andet, at Kommunen gør sig selv til Middel for Smudskonkurrence.

Hr. Maler J. Jensen svarede da ogsaa bestemt herpaa, at Kommunen burde staa som den mest humane Arbejdsgiver i Samfundet og betone, at disse Nedsættelser netop vilde komme til at trykke dem, der mindst kunde taale det. Margarine var mange gamle Mennesker imod, saa det burde ikke indføres paa Almindelig Hospital.

Hr. Philipsen talte varmt for Asfaltering af Frederiksberggade, som et Løfte, der alt tidligere var givet fra Kommunens Side.

Forslaget om at give 25,000 Kr. til Friskolebørnenes Bispising synes det at være Borgmester Hansen en „Livssag“ af principielle Grunde at afslaa, thi det kan dog ikke være Borgmesterens Alvor, at det er nok, at Børnene faar Mad hver anden eller tredje Dag. Borgerrepræsentanternes saa lidt som Borgmesterens Børn spidises vel af med Middagsmad hver anden eller tredje Dag.

Allerede for 3 Aar siden indgav Kvindeforeninger en Adresse til Kommunen om varm Mad hver Dag for Friskolebørnene i Vintermaanederne, som var undertegnet af 26,000 Borgere i København. Den Gang mente man at kunne ignorere Kvindernes Andragende, de 3 Aar har forandret Stemningen saaledes, at man maaske nu næppe kunde faa 26,000 Underskrifter imod Bispisingen, saa Borgmester Hansen maa vist her helst lade sit gode Hjerte raade og bryde sit Princip, der i alt Fald ikke nu mere har nogen Støtte i Befolkningen.

Strygejomfruerne

har nu udarbejdet en Priskurant, som er bleven sendt omkring paa alle Vaskerier. De fleste af disse har vist sig imødekomende, dog en af Vaskeriejerne truede Formanden, Fru Olivia Nielsen, med Politiet, da hun overrakte ham Priskuranten. Faa mener imidlertid, at Jomfruerne har stillet for store Fordringer.

Et Bevis herpaa er, at Dampvaskeriet „Viktoria“, Holger Danskes Vej 5, allerede til Dels havde indført de forhøjede Priser. Ingen vil vistnok finde, at 20 Øre Timen er for meget forlangt for et saa anstrængende Arbejde som Strygning, især da det staaende Arbejde over de varme Jern hurtigt svækker Helbredet. Desuden forlanges 5 Øre mere pr. Time for Overarbejde ud over den reglementerede Tid.

Strygerskerne haaber derfor paa en fredelig Løsning af Løbspørgsmaalet, og har nu bemyndiget et Udvalg til at forhandle med Vaskeriejerne og modtage deres endelige Svar. I Tirsdags afholdt de et Møde, hvor de vedtog følgende Resolution:

„Forsamlingen fastholder den vedtagne og for Strygerne fremlagte Priskurant, og nedsætter herved et Udvalg med Mandat til paa vore Vegne at sammenkalde og forhandle med Strygerierne.“

Udvalget blev: Formanden, Fru Olivia Nielsen, Strygerskerne Frøknerne Johanne Johansen og Birthe Nielsen samt Fru Johanne Meyer og Hr. Lyngsie, som Foreningen havde bedt komme til Stede.

Fra vor Brevkasse.

Paa given Foranledning skal jeg tilde mig at oplyse, at jeg ikke har *noget som helst* at gøre med en Artikel i Kvindebladets Nr. 50 med Overskrift: „Fra vor Brevkasse“ — med Underskrift „—berg, d. 19. Novbr. 1893. M. L.“ Saafremt nævnte Artikel, efter en deri indeholdt Opfordring, er tilstillet Fru Juel-Hansen, tillader jeg mig ærbødigt at anmode om, at disse Linjer ogsaa sendes hende. *Marie Luplau.*

Højtærede Fru Redaktør!

Det var en meget stærk og kras Efteraarstorm, som rasede i København af Fru Erna Juel-Hansens Foredrag og Kvindevalgretssagen i Rigsdagen. Begge Dele har sat Sindene i stærk Bevægelse ogsaa herovre paa Fyn, vi mærker det friske Pust, som Stormen fører med sig, ja det er ligefrem nærvestyrende; det puster endnu og driver ligefrem med Kraft dette, *hvad vil Du eller hvad kan Du.* Der er vel nok nogle, der tager Parti for „Hvad vi kan“erne. Men vi er nu alligevel en meget stor Kæds herovre, som stadigt læser „Hvad vi vil“ og beundrer Bladets Ihærdighed og føler dybt, hvad vi skylder Dem, højtærede Frue! for det store Arbejde, De har gjort og den Utrættelighed, hvormed De arbejder for denne Sag, Menneskehedens store Sag. Lad os tænke os dette Arbejde ugjort, som De i Deres Stilling som Redaktør har udfoldet! — Derfor beder vi Dem: Bliv ikke træt i Stormens og Stridens Dage, der er en stor Flok bagved, som klart ser, hvilken Betydning dette har haft og fremdeles har for Samfundet.

Men det er svært at gaa frem i en Alvorsdyst som denne, dog — „hvem Aanden kaarer, han vaabenklæder.“

Deres forbundne

K. N.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Fru Mariane stod stille og eftertænk-som. Lothar betragtede hende ængstelig for at se, hvad Virkning hans Ord gjorde.

„Ottillie kender ham,“ sagde hun tøvende.

„Det ved jeg ogsaa,“ svarede han, „hun har set ham to Gange efter hans Visit her; hun har fortalt mig det hele.“

„Hvorledes!“ udbrød Mariane forfærdet, „saa er han maaske endog kommet med Andtynninger? Mit Barn aner . . .“

Professoren følte sig rystet af den dødelige Angst i de mørke Øjne, der saa stift betragtede ham! Han havde ikke Mod til at sige den fulde Sandhed.

„Nej,“ sagde han beroligende, „Ottillie aner intet. Men Baronen har — bliv nu ikke forskrækket — bedt Ottillie om Til-ladelse til at anholde om hendes Haand.“

Mariane lagde Haanden over Øjnene. Det var jo en Udvej, der viste sig. — Den Mand, for hvis Skyld hun var bleven bag-talt, hendes Datters Ægtefælle — selv den

mest blinde maatte saa kunne indse, at det havde været Løgn alt sammen. Men han var saa holdningsløs, en Bold for Øjeblikkets Indskydelser — Ottillie kunde blive ulykkelig med ham! Man maatte faa hende fra det! Intet Offer, nej, intet Offer! Ottillie havde allerede uden at vide det maattet undvære nok for denne Tilskikkelses Skyld. Men dersom hun nu elskede ham — ganske rigtigt. Ottillie var forandret, dersom hun elskede ham! Det var dog som et Tegn fra Himlen, og saa turde Mariane se denne Løsning i Møde med Glæde . . .

„Ingen,“ sagde hun hæst, „ingen vilde da vove at tro, at jeg . . .“

„De tager fejl,“ sagde Lothar sagte, „man vilde sige, at De giftede Deres Datter med Deres gamle Tilbeder.“

Mariane udstødte et Skrig som et saaret Dyr. „Skændigt, aa, hvor skændigt,“ stønnede hun.

Lothar von Droste tog hendes Hænder og drog hende nærmere til sig.

„Mariane,“ sagde han med en af Bevægelse skælvende Stemme, „der gives en anden Udvej, og den vilde gøre mig lykkelig.“

Hun hørte ikke.

„Men dersom hun elsker ham,“ hviskede hun hen for sig, „maa jeg dog give mit Samtykke . . . aa, Lothar, nu gyser jeg derfor!“

„Ottillie ved endnu ikke, hvad Kærlighed er; hendes Hjerte er kun blevet uroligt, ikke lyksaliggjort ved dette Frieri. Og vor Datter har for frisk en Aand og for ærlig en Sjæl til at træffe et Valg, uden først at være kommen til Klarhed med sig selv. Mariane, jeg sagde vor Datter.“

„De er hende ogsaa en sand Fader,“ hviskede Mariane.

„De vil ikke forstaa mig!“ udbrød han smerteligt. „Og dog ved De, Mariane, at siden jeg saa Dem og lærte Dem at kende efter min Broders Død, har jeg kun næret et Ønske . . .“

„Sig ikke mere,“ bad hun og blev ligbleg, „ikke et Ord mere! Deres Medlidenhed driver Dem for vidt! Jeg er meget beklagelsesværdig, det ved jeg. Men før jeg skulde lade — Dem ægte mig — af Medlidenhed — før . . .“ (Fortsættes.)

Meddelelser.

Kvindelig Fremskridtsforening holder ikke Møde Jule- og Nytaarsdag. Den 8. Januar holdes Foreningens Generalforsamling, Vestergade 9. Den 9. Januar Aftenunderholdning og Bal, Østergade 15 i den store Sal.

Læsernes Opmærksomhed henledes paa Avertissementerne.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-tegnes og indleveres paa nærmeste Postkontor, Postekspedition eller Brevsamlingssted, led-saget af 70 Øre, hvilken Sum udgør Betalin-gen for Bladet i Janur Kvartal; Bladet bliver da tilsendt Vedkommende gennem Post-væsenet.

Se næste Side.